

Четирийсета глава

След всичко което чух и преживях в сърцето си този ден, се прибрах в стаята си и описах останалите събития, които все още не бях описал досега. Тези събития, започнали с появата на хората от Ранкодом, които отначало помислихме за ангели, сякаш се бяха случили за един миг. Не знаех какво ще стане и затова реших да не оставям започнатото от мен недовършено. Сега щях да записвам всичко веднага, щом се случеше, за да не пропусна нещо важно.

Призори на следващия ден, който беше тринайсетия от пристигането ни в Ранкодом, довърших работата си и потърсих в списъка на действия на светещата плоча такова действие, което да ми позволи да защитя написаното от мен така, че никой друг, освен мен, да не може да го чете. След като малко се лутах в безброй списъци с действия, открих това, което ми трябваше. То се намираше на съвсем лесно място, но не го бях забелязал. Това действие на светещата плоча ми поиска да напиша таен израз, с който да защитя написаното от мен. Аз написах онзи ред от Първото послание на апостол Павел до коринтяните, който гласи: „Аще ли къто мънитъсѧ вѣдѣти чѣто, не чѣто разоумѣе, ꙗко же подобаеѣ разоумѣти“. Все си повтарях тези думи, откакто минах през вратата на рая. Постоянно имах повод да си ги повтарям. Всичко, което виждах или чувах в Ранкодом, сякаш беше тяхно потвърждение.

На сутринта отново отидох в голямата стая, където се бяха събрали мъжете, за да се запознаят със сечивата, които щяха да използват при строежа на новото ни село.

Никой от нашите хора не подозираше какво щеше

да се случи. Всеки беше напълно спокоен. Мъжете разговаряха както обикновено помежду си и обсъждаха въпроси от всекидневния живот. Разговори за страшните същества никой вече не подемаше. Сякаш бяха забравили за тях. Това все пак беше по-добре, отколкото ако говореха само за тях и трупаха страх в сърцата си.

Жупанът също беше дошъл и разговаряше с няколко от старейшините. Лицето му изразяваше огромно спокойствие и увереност. Ако не знаех за безпокойствата, които го разяждаха отвътре, изобщо нямаше да кажа, че този човек не е спокоен. Той обсъждаше със старейшините разпределението на мъжете в отделни групи за работа на строежа на новото ни село. Всяка група беше съставена от хора с подобни умения или с еднакъв занаят – дърводелци, каменоделци, ковачи. В други групи пък бяха събрани мъже, които няхаха такива умения и занаяти. Те щяха да помагат за пренасяне на сечива, греди, тухли и други неща. Тези мъже не се обиждаха, че щяха да ги използват да такъв тежък труд. През целия си живот те бяха се грижили за стадата, за оранта на полето и за събиране на житото. Но сега с готовност приеха да вършат и тази работа. Все пак, нямаше да се налага да вдигат много тежки предмети, защото в Ранкодом имаше такива сечива, с които можеха да се пренасят огромни товари наведнъж, а не да се пренасят дълго време от много хора.

В голямата стая вече беше дошъл и Винко Станс. Когато ме видя, той ми направи знак да го последвам и отидохме отново в стаята, в която предния ден бяхме разговаряли с Инко Нитс и брат му. Там той ме погледна в очите и ме попита:

- Ще бъдеш ли готов след няколко дена да ми дадеш написаното от теб?

- Да – отговорих му аз. - Успях дори да открия

действието, което защитава с таен израз написаното, за да не може да го чете друг.

- Това е добре – каза Винко Станс. - Сигурен ли си, че ще се сетиш за този израз?

Потвърдих и добавих.

- Той е от Светото писание и ако го забравя, това ще означава, че и Светото писание се е променило. Ако това се случи, нищо добро не ни очаква.

- Ти си дълбоко вярващ човек – изрече бавно и уверено Винко Станс. - Светото писание трудно може да се промени. В него има изрази, които можем да открием и в нашата Свещена книга. Затова разчитам на вярата ти.

„Вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме“.

- Това е написано в посланието на апостол Павел към евреите – изненадах се аз от това колко добре Винко Станс познаваше нашето Свето писание.

- Докато бях във вашия свят – обясни ми Винко Станс, - имах възможност да се запозная с вашето Свето писание и да го сравнявам с нашата Свещена книга. Това, което ти изрекох преди малко, се съдържа и в нашата Свещена книга.

Макар че бях слушал от Винко Станс за това, че хората от Ранкодом също вярват в Бог, не бях чул, че имат свещена книга подобна на нашето Свето писание.

- Във вашата свещена книга има ли написано нещо за края на света? - попитах го аз.

- Ти знаеш – каза ми Винко Станс, - че край на света няма да има и че във вашето Свето писание не се говори за края на света като за изчезване на света, а за настъпване на големи промени. Там се говори за Новия Йерусалим, който ще бъде изграден след тези промени. Ето защо не трябва да очакваме края на света като гибел на света. Бог не е

създал този свят, за да го унищожи, а за да го направи посъвършен.

Винко Станс се приближи до светещата плоча на стената и с няколко докосвания показа на нея думите на тяхната Священа книга, преведени на нашия език. Той ми посочи на светещата плоча няколко реда и каза:

- Ето, тук е написано, че Бог ще построи в небесата нов град, в който ще приюти онези, които твърдо вярват в него, които не са извършили грехове и които са водили праведен живот.

Тези думи ми напомнях много на нещо, което бях чел в Светото писание и казах на Винко Станс:

- Разбирам, че вярата ни е в един Бог и се надявам той да се смили над нас и да ни закриля от злините на страшните същества. А ако след време се върнеш и ми дадеш написаното от мен, за да го прочета, и аз не мога да се сетя за тайните думи, с които съм го защитил, знай, че такава е била волята Божия.

- Моля се на Бог волята му да бъде такава, че да можеш да се сетиш – с развълнуван глас заговори Винко Станс. - От това зависи какво решение ще вземете ти и жупана. А от това решение зависи съдбата на всички хора.

- Наистина, трудно мога да разбера това, което ми говориш – казах аз. - Но мога да разчитам единствено на Бог.

Още по-силно развълнуван, Винко Станс се обърна към мен с тези думи:

- Тогава най-добре ще бъде през следващите дни горещо да молиш Бог, за да ти помогне да се сетиш за думите от Светото писание, с които си защитил написаното от теб в това време и в този свят. Времето и светът ще бъдат почти същите, но нещо съвсем малко ще се е променило. И аз ще се моля на Бог това нещо да не е

нито вярата ни, нито Светото писание.

Винко Станс замълча и въздъхна дълбоко. После каза, вече по-спокоен:

- Готвя се за изпълнението на тази сложна и опасна задача. След няколко дена, когато бъда готов, ще те предупредя да подготвиш написаното от теб и да го прехвърлим в моята светеща плоча. Ще имаш достатъчно време да направиш това, не се безпокой. Едва тогава ще пристъпя към изпълнението на задачата. Запазването на спомените от това време и от този свят са най-важното нещо за изпълнението на задачата.

